

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/64/2017
Identifikačné číslo spisu:	4111203760
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2018
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4111203760.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne R. O., trvale bytom v X., zastúpenej JUDr. Andreou Kelemenovou, advokátkou v Nitre, Piaristická 1, proti žalovaným 1/ M. I., 2/ O. I. a 3/ O. I., všetkým trvale bytom v O. a zastúpeným splnomocnenkyňou KRION Partners s. r. o., so sídlom v Bratislave, Palisády 50, v ktorej mene koná ako konateľ advokát JUDr. Mário Kluka, o určenie neplatnosti darovacej zmluvy, vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 19C/37/2011, o dovolaní žalovaných 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. mája 2016 sp. zn. 5Co/45/2015, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 30. mája 2016 sp. zn. 5Co/45/2015 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom I. nepripustil zmenu žaloby zo 6. augusta 2015 a II. ako vecne správny potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ a spolu s odvolacím súdom tiež „nižšie súdy“) z 24. novembra 2014 č. k. 19C/37/2011-358 v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie z rovnakého dňa č. k. 19C/37/2011-395 (keď rozsudkom súd prvej inštancie určil neplatnosť darovacej zmluvy z 18. septembra 2006 v znení Doložky o oprave z 1. decembra 2006, ktorej vklad bol Správou katastra I. povolený 5. januára 2007 pod V5972/06, uzavretej medzi darujúcou S. I., rod. Z. a obdarovanými totožnými so žalovanými 1/ a 2/ a týkajúcej sa nehnuteľností nachádzajúcich sa v obci O. a katastrálnom území X.G., bližšie označených vo výroku rozsudku; opravným uznesením potom opravil dva dátumy v odôvodnení rozsudku). Potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil vecnou správnosťou preskúmaného rozsudku prvoinštančného súdu, majúci predovšetkým za to, že vykonaným dokazovaním bolo dostatočne zistené, že dárkyňa v čase podpisu darovacej zmluvy a dodatku k nej trpela duševnou poruchou, v dôsledku ktorej nemohla posúdiť obsah, význam a dôsledky týchto právnych úkonov, keďže už v čase ich podpisania bola v zlom psychickom i fyzickom stave sprevádzanom poruchami rozpoznávacích a určovacích schopností a následky svojho konania v čase vykonania právnych úkonov nebola schopná posúdiť a vyhodnotiť; pričom odvolací súd prevzal argumentáciu prvoinštančného súdu, s ktorou sa stotožnil a ďalšie dôvody preto neuvádzal. Zmenu

žaloby nepripustil z dôvodu, že by tak došlo k porušeniu dvojínštančnosti súdneho konania.

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali spoločne dovolanie žalovaní 1/ až 3/ (ďalej tiež len „žalovaní“ alebo „dovolatelia“). Navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobu zamietol, alternatívne, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili dovolacími dôvodmi uvedenými v § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. (ďalej len „C. s. p.“). Namietali, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane výkon procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.) tým, že im (dovolateľom) nedoručil vyjadrenie žalobkyne k ich odvolaniu (rozsudok ESLP/ vo veci Trančíková vs. Slovenská republika, rovnako Hudáková vs. Slovenská republika); následne nerozhodol o návrhu žalovaných na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „O. s. p.“) o súladnosti právnych predpisov, a to ustanovenia § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „O. z.“) s čl. 12 ods. 2 a 5 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 317/2010 Z. z. o prijatí Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, ďalej len „Dohovor OSN“) v spojení s čl. 5 Dohovoru OSN, s čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej len „ústava“), podľa ktorej čl. 7 ods. 5 má medzinárodná zmluva (v tomto prípade Dohovor OSN), ktorá priamo zakladá práva alebo povinnosti fyzických osôb prednosť pred zákonmi a napokon aj s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb. v platnom znení, ďalej tiež „Dohovor“). Namietali tiež, že sa súd v rozsudku nezaoberal viacerými ich relevantnými odvolacími námietkami (rozsudok ESLP vo veci Winterwerp vs. Holandsko) a napokon posudzoval 8 rokov po uskutočnení právneho úkonu, či tento bol vykonaný osobou v duševnej poruche, čo mali žalovaní kvalifikovane vylúčiť, hoci tým došlo k porušeniu princípu rovnosti účastníkov (na podporu tvrdení uvádzaný rozsudok ESLP vo veci Lagardère vs. Francúzsko). Namietali tiež právne posúdenie vecí, ktoré považujú za nesprávne, keď podľa nich žalobkyňa ako účastníčka konania o dedičstve najmä nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti darovacej zmluvy. Odklon odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) vnímajú práve pri posúdení existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne a aj posúdenia existencie a vplyvu duševnej poruchy na platnosť darovacej zmluvy (poukaz na rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 3 Cdo 98/2004, 3 Cdo 178/2006, 3 Cdo 249/2009, 1 Cdo 62/2011, resp. Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. IV. ÚS 399/2012). V dovolaní dovolateľa navrhli tiež prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

3. Žalobkyňa navrhla dovolanie zamietnuť (?), keď podľa nej odvolací súd v zmysle vtedy (rozumej v čase jeho rozhodovania - pozn. najvyššieho súdu) platných právnych predpisov nemal povinnosť doručiť vyjadrenie k odvolaniu, keďže túto povinnosť zaviedol až nový procesný predpis od 1. júla 2016 a toto platí tým viac, ak odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na takom vyjadrení, resp. také vyjadrenie nemalo na rozhodnutie o opravnom prostriedku zásadný vplyv (III. ÚS 186/2013, I. ÚS 498/2011, IV. ÚS 283/2011, IV. ÚS 462/2010). Bezvýznamnosť doručovania vyjadrenia podporuje aj tvrdením, že s obsahom vyjadrenia boli žalovaní oboznámení, nakoľko sa v ňom neuvádzajú žiadne nové skutočnosti a je porovnateľné s písomným vyhotovením záverečnej reči zo 6. októbra 2014, doručeným súdu 22. októbra 2014 pred rozhodnutím súdu o veci, pričom na pojednávaní 3. novembra 2014 sa právny zástupca žalovaných vyjadril, že bol s predmetným konečným návrhom žalobkyne oboznámený a má ho k dispozícii. Dôvody odvolacieho súdu považuje za zrozumiteľné a dostatočné, rovnako ako považuje za správne aj právne posúdenie vecí. Skutočnosť, že sa dovolateľa s právnym názorom súdu nestotožňujú neznamena, že im bol postupom súdu znemožnený výkon ich procesných práv. Naliehavosť právneho záujmu žalobkyne potvrdzuje ustanovenie § 34 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, podľa ktorého bude po vyslovení neplatnosti predmetného úkonu obnovený zápis vlastníctva dalkyne, čo umožní jeho prededenie v dedičskom konaní po dalkyni.

4. Právoplatnosť rozsudku odvolacieho súdu v tejto veci, vydaného ešte za účinnosti O. s. p. nastala až po 1. júli 2016 (stalo sa tak 12. septembra 2016) a takto logicky aj dovolacie konanie mohlo začať až po nadobudnutí účinnosti právnych predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie procesného práva (okrem C. s. p. tiež Civilný mimosporový poriadok - zákon č. 161/2015 Z. z., Správny súdny poriadok - zákon č. 162/2015 Z. z. a zákon č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov), podľa ustanovení ktorých bola posudzovaná prípustnosť dovolania a jeho opodstatnenosť.

5. Najvyšší súd sa ale v prvom rade zaoberal dôvodnosťou procesného návrhu žalovaných na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Pri posudzovaní návrhu opretého o úpravu prikazujúcu tzv. všeobecnému súdu prerušiť konanie a podať návrh Ústavnému súdu Slovenskej republiky na začatie konania (ak sa pred rozhodnutím vo veci dospeje k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov) dospel k záveru, že v prejednávanej veci dôvod na prerušenie konania daný nie je.

6. Podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. v spojení s § 438 ods. 1 rovnakého zákona súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá ústavnému súdu návrh na začatie konania a na konanie na dovolacom súde (ak zákon neustanovuje inak) sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie.

7. K namietanému rozporu je potrebné úvodom uviesť, že jednou z podmienok platnosti právneho úkonu je spôsobilosť osoby vykonávajúcej úkon, ktorá jej nebola obmedzená. Podľa ustanovenia § 38 O. z. sa považuje za neplatný právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, nemá spôsobilosť na právne úkony (ods. 1) a rovnaký následok spočívajúci v neplatnosti je prisudzovaný aj úkonu osoby konajúcej v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento právny úkon neschopnou (ods. 2). Schopnosť osoby v plnom rozsahu vnímať a vyhodnotiť následok svojho konania je predmetom individuálneho posúdenia okolností na strane osoby právne konajúcej. Spôsobilosť na právne úkony (§ 8 ods. 1 O. z.) ako prejav schopnosti fyzickej osoby v absolútnom rozsahu nadobúdať práva a brať na seba povinnosti vlastnými právnymi úkonmi, vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Spôsobilosť môže byť obmedzená priamo zo zákona (porovnaj § 9 O. z. pre nedostatok veku), rozhodnutím súdu o obmedzení spôsobilosti na právne úkony (porovnaj § 10 O. z. v spojení s § 231 a nasl. C. m. p.), prípadne vyplynie priamo zo zákona (viď vyššie § 38 ods. 2 O. z.).

8. Žalovaní namietajú rozpor uvedeného § 38 ods. 2 O. z. s ustanoveniami článku 12 ods. 2 a 5 Dohovoru OSN, podľa ktorého zmluvné strany uznávajú, že osoby so zdravotným postihnutím majú spôsobilosť na právne úkony vo všetkých oblastiach života na rovnakom základe s ostatnými (2) a v súlade s ustanoveniami tohto článku zmluvné strany prijímajú všetky primerané a účinné opatrenia na zabezpečenie rovnakého práva osôb so zdravotným postihnutím vlastniť alebo dediť majetok, spravovať svoje finančné záležitosti a mať rovnaký prístup k bankovým pôžičkám, hypotékam a iným formám finančného úverovania a zabezpečenia, aby osoby so zdravotným postihnutím neboli svojvoľne zbavené svojho majetku (5). Článok 5 Dohovoru OSN potom zakotvuje rovnosť a zákaz diskriminácie, keď zmluvné strany uznávajú, že všetky osoby sú si rovné pred zákonom a podľa zákona a majú nárok na rovnakú ochranu a na rovnaký úžitok zo zákona bez akejkoľvek diskriminácie (1); zmluvné strany zakazujú akúkoľvek diskrimináciu na základe zdravotného postihnutia a zaručujú osobám so zdravotným postihnutím rovnakú a účinnú právnu ochranu pred diskrimináciou z akýchkoľvek dôvodov (2); v záujme presadenia rovnosti a odstránenia diskriminácie zmluvné strany podniknú všetky príslušné kroky na zabezpečenie poskytovania primeraných úprav (3) a osobitné opatrenia, ktoré sú nevyhnutné na urýchlenie alebo dosiahnutie faktickej rovnosti osôb so zdravotným postihnutím, sa v zmysle tohto dohovoru nepovažujú za diskrimináciu (4). Cieľom zmluvných strán Dohovoru OSN v zmysle jeho článku 1 je napokon presadzovať, chrániť a zabezpečovať plné a rovnaké využívanie všetkých ľudských práv a základných slobôd všetkými osobami, vyzdvihujúc osoby so zdravotným postihnutím a

podporovať úctu k ich prirodzenej dôstojnosti. Tento cieľ bol vtelený do komplexného a uceleného medzinárodného dohovoru, ktorý slúži na podporu a ochranu práv a dôstojnosti osôb so zdravotným postihnutím, a ktorého úlohou bolo prispieť k odstráneniu závažného sociálneho znevýhodňovania osôb so zdravotným postihnutím a k podporení ich účasti v občianskom, politickom, hospodárskom, sociálnom a kultúrnom živote s rovnakými príležitosťami, a to tak v rozvojových, ako aj vo vyspelých krajinách.

9. Tu je potrebné zdôrazniť, že cieľom Dohovoru OSN vo vyššie uvedených ustanoveniach bolo poskytnúť aj osobám so zdravotným postihnutím rovnaké práva, rovnosť pred zákonom a ochranu, a to bez akejkoľvek diskriminácie a zabezpečiť ich uplatnenie bez rozdielu v zdravotnom obmedzení. Argumenty rozporuplnosti, ktoré žalovaní uvádzajú nie sú dôvodom na prerušenie konania, najmä keď z nich nevyplyvajú žiadne skutočnosti, o ktorých by mal Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodovať. Odôvodnenie návrhu na prerušenie konania žalovanými tým, že ustanovenie § 38 ods. 2 O. z. je príliš všeobecné a neposkytuje dostatočné, najmä procesné záruky pre osoby so zdravotným postihnutím pred zneužívaním predmetného ustanovenia v súdnych konaniach, spolu s ich návrhom, aby sa toto ustanovenie použilo len výnimočne za udržania princípu „v pochybnostiach v prospech osoby, ktorá úkon urobila“ pri rozhodovaní o dôvodnosti ich návrhu neobstoja. V zmysle platného právneho poriadku Slovenskej republiky je ochrana vlastníctva zaručená všetkým rovnako (čl. 20 ústavy), pričom zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky (čl. 13 ods. 3 ústavy), v tomto prípade sa však vlastnícke právo osoby so zdravotným postihnutím v zmysle argumentov žalovaných žiadnym spôsobom neobmedzuje, ba naopak, chráni sa pred disponovaním s ním v prípade duševnej poruchy, ktorá by robila taký úkon neplatným. Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach, pričom základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné (čl. 12 ústavy). Ústava tak ako aj Dohovor OSN deklaruje rovnaký prístup k právam a rovnosť pred zákonom s nárokom na rovnakú ochranu. Rozpor na vec dopadajúceho ustanovenia O. z. s Dohovorom OSN potom podľa názoru dovolacieho súdu v zmysle argumentov žalovaných daný nie je, čo rovnako platí u tvrdenia o rozpore s článkami 46 až 48 ústavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ktoré práve zabezpečujú všetkým práva na prístup k súdu, právnu pomoc pred súdom a rovnosť pred súdom.

10. Najvyšší súd sa preto nestotožnil s názorom žalovaných, že ustanovenie § 38 ods. 2 O. z. predstavuje neprípustný zásah do základného práva osoby postihnutej duševnou poruchou na spravodlivý proces, resp. práv na súdnu a inú právnu ochranu, garantovaných čl. 46 až 48 ústavy a čl. 6 Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie), resp. do práv vyplývajúcich z článkov 5 a 12 ods. 2 a 5 Dohovoru OSN a ich návrh na prerušenie dovolacieho konania preto zamietol (§ 162 ods. 3 C. s. p.).

11. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) žalovaní 1/ až 3/, teda zjednocujúco strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p.), skúmal predovšetkým bez pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) prípustnosť dovolania. Dospel pritom k záveru, že dovolanie treba považovať za prípustné a zároveň i za dôvodné.

12. V danom prípade dovolatelia prípustnosť svojho dovolania vyvodzujú z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.

13. Podľa § 420 C. s. p. dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces.

14. Žalovaní v dovolaní tvrdili, že im nesprávnym procesným postupom súd znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

15. K dovolateľmi namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces sa žiada uviesť, že je jedným zo základných práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Odňatím možnosti konať pred súdom (o ktoré tu vo svojej podstate ide) sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil strane realizáciu procesných práv zaručovaných mu v C. s. p., resp. aj iným predpisom procesného práva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.).

16. Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa reagovala prostredníctvom svojej právnej zástupkyne na odvolanie žalovaných podaním datovaným 15. januára 2015 (?) osobne podaným súdu prvej inštancie 26. deň rovnakého mesiaca i roka (č. l. 410 - 414 spisu), inak za situácie, keď takémuto podaniu predchádzala žiadosť žalobkyne o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k odvolaniu datovaná i osobne podaná súdu prvej inštancie 19. januára 2015 (č. l. 409 spisu), ponechaná bez reakcie súdu; takéto vyjadrenie už ale žalovaným doručené nebolo (resp. spis pre záver o opaku neobsahuje žiaden podklad).

17. K tomuto zisteniu dovolací súd poznamenáva, že EŠLP (Európsky súd pre ľudské práva) vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel EŠLP k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru (o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

18. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaných spomenuté pod 16. zhora bolo formulované ako právna a skutková argumentácia (nech aj preberajúca argumenty zo skorších podaní tejto sporovej strany) a žalovaným mala byť preto daná možnosť oboznámiť sa s týmto podaním. Na uvedenom je nutné trvať tým skôr, ak z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z existencie takéhoto podania a hoc len stručne a veľmi všeobecne s a s ním v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal (tu por. bod 48. odôvodnenia na č. l. 455 spisu), avšak bez toho, aby rovnakú možnosť poskytol aj v konečnom dôsledku neúspešným žalovaným. Keďže porušenie práva na spravodlivé konanie vyššie uvedeným spôsobom nerešpektujúcim princíp rovnosti zbraní bolo dôsledkom nesprávneho postupu súdov v odvolacom konaní, žalovaným takto odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že to je nevyhnutné považovať za porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Práve vyslovený názor bol v prejednávanej veci namieste zvlášť, ak vyjadrenie žalobkyne (bez ohľadu na skutočnosť, či bolo doručené v lehote na podanie vyjadrenia k odvolaniu) obsahovalo i takú argumentáciu, s ktorou sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal, resp. ju použil za

základ svojich úvah, avšak bez toho, aby ešte predtým, než tak urobil, rovnakú možnosť poskytol tiež strane, ktorá aj pred ním (rovnako ako predtým už pred súdom prvej inštancie) neuspela. V dovolaní sa teda opodstatnene namieta, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou uvedenou v tomto zákonom ustanovení.

19. Dovolaciemu súdu preto neostalo iné, než rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu aj bez posúdenia ostatných dovolacích argumentov vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 450 C. s. p.).

20. V novom rozhodnutí bude rozhodnuté znova o trovách pôvodného konania aj dovolacieho konania skončeného týmto uznesením (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

21. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.